

esse, da den danske Stat maa aarlig yde Tilskud til de vestindiske Øer. Jeg mener ikke, det vilde være rigtigt for Tiden at fremkomme med Forslag af lignende Beskaffenhed som det, der den Gang blev fremsat, men jeg mener, at der er al mulig Anledning for Regeringen til at tage op til Undersøgelse, hvad der kunde gøres for at op-hjælpe Besejlingsforholdene i St. Thomas Havn, og undersøge, om der er Udsigt til, at der virkelig derigennem kunde skaffes saadanne Indtægter, at baade Øerne og den danske Stat kunde være tjente dermed.

Saa skal jeg omtale en lille Sag, der angaar den højtærede Marineminister. Vi have jo alle i vor Ungdom læst Holger Drachmanns: „Lars Kruse“, og selv her i København og andre Byer vare vi glade og stolte over de Bedrifter, som en Del af vore Fiskere udførte ved vore farefulde Kyster. Der fandt her en Oprofrelse Sted, som blev meget slet lønnet af Staten. Men maaske netop af den Grund brændte disse Mænds Bedrifter sig ind i vor Bevidsthed og gjorde os glade og stolte. Det er derfor med en vis Sorg, at man erfarer, at der fra et Selskabs Side, der har til Formaal at foretage Bjærgninger saavel herhjemme som i andre Farvande, gøres — desværre vellykkede — Forsøg paa at faa fat paa disse brave Mænd, som hidtil have set saaledes paa et Skibs Stranding og Mennesker i Havsnød, at de vilde sætte deres Liv i Fare for at redde naturligvis først og fremmest Mennesker og desuden Skib og Ladning. I Sommer faldt der en Højesteretsdom, foranlediget ved en Sag, som var anlagt af Svitzers Bjærgningsentreprise mod Firmaet Jantzen & Co., der repræsenterer et Dampskib „St. Helen“. Dette Skib strandede forrige Aar paa Jyllands Vestkyst. Svitzer forlangte en Bjærgeløn af 29,500 Kr. Sø- og Handelsretten ikendte Svitzer 22,000 Kr., og Svitzer gik derefter til Højesteret med denne Sag. Højesteret gav Dampskibets Rederi Medhold og stadfæstede Sø- og Handelsrettens Dom. For saa vidt kunde alt være godt, men under denne Sag blev det oplyst, at Svitzer bandt de fattige Fiskere ved Kontrakt. Det blev oplyst, at dette Skib havde staaet et Par Døgn og hugget ovre paa Vestkysten, at der havde været mange Mennesker paa Strandbredden, men at ingen havde rørt en Haand. Først da Svitzers Repræsentant havde forhandlet med Kap-tajnen og var kommen overens med ham, var der Hænder nok til at hjælpe. Men nu beder jeg betænkt, om dette er rigtigt, og om der ikke kunde være Grund til at tage Spørgsmaalet op, set fra et samfunds-

mæssigt Synspunkt. Den højtærede Marine-minister har jo en Del af Redningsvæsenet under sig, jeg tror med et Budget af henimod 320,000 Kr., og den højtærede Land-brugsminister har noget under sig. Nu mener jeg, at en Udvidelse af vort Redningsvæsen rigtigt vilde høre hjemme hos den højtærede Marineminister. Paa Orlogs-værftet vilde vi selv kunne lave de Grejer, som ere nødvendige til at hjælpe ved Bjærgningsforsøg, Strandinger o. s. v. i vore Farvande, og man var da fri for, at et privat Selskab, der sandelig ikke handler af Menneskekærlighed alene — Svitzers Entre-prise er jo kendt for at have været, jeg ved ikke, om den er det endnu, en over-ordentlig lukrativ Forretning —, for at tjene saa meget som muligt slutter Kontrakter med Fiskerne som dem, der have fundet Sted ifølge de Oplysninger, som den Højeste-rettssagfører, der førte Sagen for Rederiet, fremkom med. Paa nærværende Tidspunkt skal jeg ikke komme langt ind paa denne Kontrakt eller tillade mig nogen synderlig Oplæsning deraf, men den er saa betegnende for, hvad der har fundet Sted, at jeg synes, det maa være mig tilladt og kan have Interesse for den Sag, vi forhaabentlig senere komme tilbage til, at faa den ind i Rigsdagstidenden.....

Anden Viceformand (Effersøe): Det er vel ikke langt?

Sigvald Olsen: Nej, det skal det ikke blive. Jeg skal kun citere et Par enkelte Paragraffer til Trods for, at Kon-trakten omfatter flere Spalter. Det maa jeg maaske faa Lov til, ellers kan jeg godt citere efter Hukommelsen:

Der er oprettet Kontrakt mellem Han-sted Bjærgere paa den ene Side og Svitzer paa den anden Side om, at de i Fællesskab skulle bjærge Skibe, Ladninger eller In-ventar i alle Tilfælde, hvor Strandinger eller Grundstødninger maatte indtræffe paa Kysten fra Skellet imellem Hansted og Klitmøller Strand, der betegnes ved et paa Klitbakken „Risbak“ nedgravet Stykke Skibstømmer, og til Skellet imellem Han-sted og Febberstedt Strand, der ligeledes er markeret med et nedgravet Stykke Skibstømmer. Det var det første i Kon-trakten. Saa kommer der nærmere Be-stemmelser om forskellige Ting; men saa siges der i § 5, at hvad der forefalder af Bjærgninger udenfor ovennævnte Territo-rium, vedkommer ikke denne Kontrakt, og maa Hansted Bjærgere hverken direkte eller indirekte konkurrere med Entreprisen